

CIVIL MISCELLANEOUS

ਬਾ ਅਦਾਲਤ ਡੀ.ਫਾਲਸ਼ਾ.ਜੇ., ਅਤੇ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਜੇ.

ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਗਿੱਲ, ਪਟੀਸ਼

ਬਨਾਮ

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ,-ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ

469-ਡੀ ਆਫ਼ 1957

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ (1922 ਦਾ XI)-ਸੈਕਸ਼ਨ 23(3)-ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਰਡਰ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਪਰ ਉਸ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਨ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ-ਕੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦਾ ਆਰਡਰ ਵੈਧ ਹੈ-ਧਾਰਾ 22 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ (4)-ਕੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਅੰਤਮ ਫੈਸਲਾ ਹੋਣਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਨਿਰੀਖਣ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਐਕਟ ਵਿਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਹਦਾਇਤ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਆਪਣਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਹਨਾਂ ਬਾਰੇ ਉਸਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲਈ ਜਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਹੇਠ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜੋ ਬਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਫਸਰ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਰਡਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਡਰਾਫਟ ਅਸੈਸਮੈਂਟ ਕਹਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਰਡਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22(4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਤਾਜ਼ਾ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਅਗਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਇਹਨਾਂ ਨੋਟਿਸਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਇਸ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ. ਅਜਿਹੀ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ ਜਾਂ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ

ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਿਆਂ ਕਰ ਸਕੇ-

(a) ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1945-46 ਲਈ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਮਨਾਹੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਾ ਰਿੱਟ ਆਰਡਰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1945-46 ਲਈ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਨੋਟਿਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ;

(ਬੀ) ਹੁਕਮ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਮਨਾਹੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਆਰਡਰ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜੋ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1945-46 ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਨੋਟਿਸਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1945-46 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ।

(c) ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1945-46 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼। ਫਰਵਰੀ, 1954 ਤੋਂ ਬਾਅਦ;

(d) ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਆਰਡਰ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜੋ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। 16,000, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ;

(e) ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਲਾਗਤ;

ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਤੱਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1945-46 ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਅੱਗੇ ਅਗਲੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਈ ਜਾਵੇ।

ਵੇਦ ਵਿਆਸ, ਐਸ.ਕੇ. ਕਪੂਰ ਅਤੇ ਪੀ.ਸੀ. ਖੰਨਾ, ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ।

ਐਚ. ਹਾਰਡੀ, ਡੀ. ਕੇ. ਕਪੂਰ, ਅਤੇ ਐਮ. ਐਲ. ਭਾਟੀਆ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਕੀਲ।

ਫਲਸ਼ੌ, ਸੀ.ਜੇ.-ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਗਿੱਲ ਵੱਲੋਂ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਵਿਰੁੱਧ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਗਰੇਵਰ ਜੇ. ਵੱਲੋਂ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਵਿਭਾਗ ਦੀਆਂ ਫਾਈਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਹਨ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਜੋ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ। ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਠੇਕੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਸਰਕਲ ਦੁਆਰਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ, 25 ਜਨਵਰੀ, 1945 ਨੂੰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1944-45 ਲਈ, ਪਰ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਕੰਮ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਆਮਦਨੀ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ, ਜੋ ਕਿ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਰਜ਼ੀ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਸਮਾਯੋਜਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਾਰੀ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1945-46 ਲਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਰੁ. 55,403 ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਇਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਵਾਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਮੁਲਾਂਕਣ ਤਹਿਤ ਬਕਾਇਆ ਪਾਏ ਗਏ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਨਵਾਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਫਰਵਰੀ, 1954 ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਦਾ ਮੁਨਾਫਾ 1000 ਰੁਪਏ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। 5.000 ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਲਗਭਗ ਰੁਪਏ ਦੀ ਕੁੱਲ ਰਿਫੰਡ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣ ਗਿਆ। ਉਸ ਰਕਮ 'ਤੇ 20.000 ਜੋ ਉਸਨੇ ਵਿਵਾਦਿਤ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਰੁਪਏ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। 4.000 ਵਾਧੂ ਲਾਭ ਫੈਕਸ ਦੇ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਅਤੇ ਰੁ. 16.000 ਆਮ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਵਜੋਂ। ਮੁਲਾਂਕਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਰਿਫੰਡ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਅਤੇ 16 ਨਵੰਬਰ ਨੂੰ 1954. ਉਸਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰੁਪਏ ਦਾ ਰਿਫੰਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 4.049 ਵਾਧੂ ਲਾਭ ਟੈਕਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਵਿਭਾਗ ਵਿਚਕਾਰ ਕੁਝ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਬਜਾਏ. 16,000 ਆਮਦਨ ਕਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ

ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤੋਂ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 22(4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਹੈ, ਸਤੰਬਰ, 1956 ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ। 15 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਲੇਖਾ-ਬੁੱਕਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰੋ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰਾਹਤ ਦੇ ਹੋਰ ਪੱਤਰ-ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਅਗਸਤ, 1957 ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਧਾਰਾ 22(4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਦੂਜਾ ਨੋਟਿਸ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ। 20 ਅਗਸਤ, 1957 ਨੂੰ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਦਸੰਬਰ, 1957 ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 22(4) ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਫਰਵਰੀ, 1954 ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ। ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਫਰਵਰੀ, 1954 ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਾਧੂ ਲਾਭ ਟੈਕਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਿਫੰਡ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਮਈ, 1954 ਵਿੱਚ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਰਡਰ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅੰਤਮ ਮੰਨੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਰੀਖਣ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਰੂਪ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ।

ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਸਥਿਤੀ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਫਰਵਰੀ, 1954 ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਰਡਰ ਦਾ ਖਰੜਾ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ

ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਾਈਨਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਪਤਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਬੇਲੋੜੀ ਦੇਰੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਆਮਦਨ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਲਿਖਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ 8 ਮਈ, 1954 ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜੋ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

"ਆਈ.ਟੀ.ਓ. ਦੇ ਪੱਤਰ ਨੰ. 1335, ਮਿਤੀ 23 ਮਾਰਚ, 1954 ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਦਰਭ ਪੱਤਰ-ਵਿਹਾਰ। ਕੀ ਆਈ.ਟੀ.ਓ. ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਤੁਰੰਤ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਉਪਰੋਕਤ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਾਲ 1945-46 ਲਈ ਬਕਾਇਆ ਮੁਲਾਂਕਣ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੂਰਾ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ? ? ਜੇਕਰ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਦਫਤਰ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇਰੀ ਦੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਡਰਾਫਟ ਅਸੈਸਮੈਂਟ ਆਰਡਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਕਤ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਰੂਪ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ I.A.C ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।" ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 26 ਮਈ, 1954 ਨੂੰ ਨਿਰੀਖਣ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਤੋਂ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੱਤਰ ਆਇਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ-

"ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਡਰਾਫਟ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਰਡਰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਸ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਲਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਆਈ.ਟੀ.ਓ. ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇਰੀ ਦੇ ਇਸਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਵੇ।

ਇਹ ਉਦੋਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰੀਖਣ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 26 ਮਈ, 1954 ਦੀ ਇੱਕ ਕਵਰਿੰਗ ਲੈਟਰ ਦੇ ਨਾਲ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਦੇਸ਼ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ-

"ਮੈਨੂੰ ਸਰਦਾਰ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਗਿੱਲ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ 1945-46 ਦੇ ਡਰਾਫਟ ਅਸੈਸਮੈਂਟ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਮਾਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ। ਇਹ ਆਰਡਰ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੀ.ਆਈ.ਟੀ. ਦੇ ਨੰਬਰ-ਕੇ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੇ ਹਸਤਾਖਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। -185 (45)/52-53/2070, ਮਿਤੀ 8 ਮਈ, 1954।"

ਨਾਲ ਦਿੱਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਰਡਰ 'ਤੇ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਨਾ ਤਾਂ ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਿਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਡਰਾਫਟ ਆਰਡਰ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਸਵਾਲ ਇਹ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਸੈਸਮੈਂਟ ਆਰਡਰ ਜਾਂ ਡਰਾਫਟ ਆਰਡਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਵਾਬਦਾਤਾ, ਏ.ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 23 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ਜਾਂ ਕੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕੋਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਾਰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਮਦਨ ਕਰ ਐਕਟ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਾਰੰਟ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਅੰਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰੋਕਿਆ।

ਇਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ ਬੈਚਲਰ ਅਤੇ ਹੀਟਨ, ਜੇ.ਜੇ. ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਅਵਾਰਡ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬੰਬਈ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ 1,300 ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਾ ਰਕਬਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਬਾਰੇ ਅਵਾਰਡ ਦੇਣ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। 50 ਪ੍ਰਤੀ ਏਕੜ ਅਖੌਤੀ ਖਜਾਨ ਜ਼ਮੀਨ ਲਈ, ਲਾ ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ, "ਇਹ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਏ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ 30 ਅਗਸਤ ਦੇ ਸਰਕਾਰੀ ਮਤਾ ਨੰਬਰ 8397 ਆਰ.ਡੀ. 1906, ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਮੈਂ 10,000 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੇਣ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।" ਜਿਸ ਮਤੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ

ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਮਾਲ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਵਿਭਾਗ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ: ਜੇਕਰ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਵਾਰਡ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੇਣ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੂਲ ਅਨੁਮਾਨ ਤੋਂ 10 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਜਾਂ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ। 10,000 ਜਾਂ ਕੁਝ ਸਮਾਨ ਸੀਮਾ। ਕੁਲੈਕਟਰ ਕੋਲ ਅਵਾਰਡ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਰੇ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਕੋਲ ਭੇਜਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਐਕਵਾਇਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਕੁਲੈਕਟਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹਦਾਇਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣਾ ਅੰਤਮ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਮਿਲਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ ਰੁਪਏ ਦਾ ਇਨਾਮ ਦੇਵੇ। ਖਜਾਨ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 4 ਪ੍ਰਤੀ ਏਕੜ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਅਤੇ ਇਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਅੰਤਮ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਕੀਤਾ, 'ਸਰਕਾਰ ਨੇ 17 ਅਕਤੂਬਰ, 1908 ਦੇ ਆਪਣੇ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਨੰਬਰ 10578 ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਖਜਾਨ ਲਈ 4 ਪ੍ਰਤੀ ਏਕੜ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਅਵਾਰਡ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਦਰ ਰੁਪਏ ਵਧਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। 14 ਪ੍ਰਤੀ ਏਕੜ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਅਨੁਮਾਨ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। 50 ਤੋਂ ਰੁ. 4 ਪ੍ਰਤੀ ਏਕੜ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਬੈਚਲਰ, ਜੇ. ਦੇ ਸਫ਼ਾ 602 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਜਿੱਠਿਆ ਗਿਆ ਹੈ:-

"ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਮਿਸਟਰ ਰਾਏਕੇਸ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦਲੀਲ ਜ਼ਰੂਰ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਣੀ

ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਜ਼ਰੀਆ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ, ਨਤੀਜਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਹੈ: ਕਿ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਸਿੱਟਾ ਨਿਕਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ, ਉਹਨਾਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛਾਂ ਨੂੰ ਬੇਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੀ ਰਾਇ ਦੇ ਬਦਲੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਦੇਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਐਕਵਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਉਚਿਤ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 11 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂਚ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਦਿਨ 'ਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੀ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮੁੱਲ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਾਅਵੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਹਿੱਸਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ 'ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਹੇਠ, ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ ਕਰੇਗਾ, ਜਿਸਦੀ, ਉਸਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਲਈ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨ।'

"ਸੈਕਸ਼ਨ 15 ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 23 ਅਤੇ 24 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਉਹ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕਿਹੜੇ ਨਹੀਂ ਹਨ।

"ਫਿਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 25 ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਲਈ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਧਾਰਾ 11 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

"ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੁਲੈਕਟਰ ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਕਮ ਦੇ ਅਵਾਰਡ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਜਾਂਚਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅੰਤ ਤੱਕ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਵੀ ਫਰਜ਼ ਹੈ। ਇਸ

ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਹੈ, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੀ ਰਾਏ, ਬਲਕਿ ਪੂਰੀ ਪੂਰਵ-ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜੋ ਦਿਲਚਸਪੀ ਵਾਲੇ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਦੀ ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। , ਅਤੇ ਜੋ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਸੀ।

"ਫਿਰ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਿਸਟਰ ਵਾਟਰਫੀਲਡ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀ ਏਕੜ 50 ਰੁਪਏ ਦੇਣ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਇੱਕ ਪੁਰਸਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਪੁਰਸਕਾਰ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਕਿਰਪਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਆਈ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਇਹ ਆਦੇਸ਼ ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ ਹੋਣ ਤੋਂ ਘੱਟ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਘੱਟ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਹੁਣ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪ੍ਰਭਾਵ, ਫਿਰ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਵਾਰਡ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਮਿਸਟਰ ਵਾਟਰਫੀਲਡ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਹੁੰਦਾ, ਜੇ ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਨਾ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ।"

ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ 1953 ਦੇ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ. ਨੰਬਰ 6 ਵਿੱਚ, ਐਡਵਰਡ ਕੇਵੇਂਟਰ (ਉਤਰਾਧਿਕਾਰ) ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਦਿੱਲੀ ਸਟੇਟ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੁਆਰਾ 20 ਅਕਤੂਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦਾ ਅਵਾਰਡ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੀ. ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਘਟਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਅਵਾਰਡ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦਾ ਅਵਾਰਡ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਹ ਬੇਲੋੜਾ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜ਼ਬ ਸੀ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿਚ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ

ਫਰਜ਼ ਹੈ, ਉਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਉਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਧੀਨ। .

ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੇ ਅਸੈਸਮੈਂਟ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਨਿਰੀਖਣ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਦੇਰ ਨਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਤੱਕ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਦੇਰੀ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ 8 ਮਈ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਠੀਕ ਸਮਝਿਆ, 1954, ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਰੂਪ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਰੀਖਣ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਿਸ਼ਾ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਸਵਾਲ ਇਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਖੌਤੀ ਡਰਾਫਟ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਤਕਨੀਕੀ ਨੁਕਤਾ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜੇਕਰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿ ਇਸ 'ਤੇ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਦਸਤਖਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 23(3) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਸਭ ਕੁਝ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ "ਲਿਖਤ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੀ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰੇਗਾ। ਅਜਿਹੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਰਕਮ।" ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦਾ ਸਹੀ ਆਦੇਸ਼ ਹੋਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕੇਗੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਕਈ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਆਰਡਰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ, ਉੱਥੇ ਇਹ ਵੀ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ ਕਿ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ

ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਜੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨਿਗਰਾਨੀ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਤਕਨੀਕੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਮੈਨੂੰ ਸਹੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਕੇਸ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਕਾਫ਼ੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਏ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਫੈਸਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇਰਾਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਅੰਤਮ ਫੈਸਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਨਿਰੀਖਣ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਆਪਣਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਆਪਣੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲਈ ਜਾਂ ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਆਦੇਸ਼ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ, ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਮੋਤੀਵਾਲਾ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਿਧਾਂਤ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। .

ਰਿਜ਼ਲਟ ਪੌਂਡੈਟਸ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਇੱਕ ਦਲੀਲ ਅੱਗੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 29 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਮੰਗ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਦੁਆਰਾ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦੀ ਮੰਗ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਨੋਟਿਸ ਦੁਆਰਾ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਜੋ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇਗਾ, ਇੱਕ ਰਿਫੰਡ ਦੀ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਕੀ ਨੋਟਿਸ ਇੱਕ ਮੰਗ ਜਾਂ ਰਿਫੰਡ ਲਈ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੋਤੀਵਾਲਾ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹੀ ਦਲੀਲ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਿ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇਰੀ ਦੇ ਉਸਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਰਡਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਗੱਲ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਨਿਰੀਖਣ

ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਪੂਰਵ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਲੈਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਦੀ ਮੁੱਖ ਹੱਡੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਮੰਨਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਰਡਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਡਰਾਫਟ ਅਸੈਸਮੈਂਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਦੇਸ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਧਾਰਾ 22 ਦੇ ਤਹਿਤ ਤਾਜ਼ਾ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ। ਐਕਟ ਦੀ (4) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਅਗਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਵੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਵਕੀਲ ਦੀ ਫੀਸ ਰੁ. 250

ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਅਮ੍ਰਿਤਪਾਲ ਸਿੰਘ (ਅਨੁਵਾਦਕ)